

Finantsfernes Side at standse, da ikke vil lægge Hindring i veien for, at Banerne fuldføres.

Madvig: Der er ganske vist, som den ærede Indenrigsminister sagde, ikke mere Grund til at komme ind paa Forholdet mellem Finantsloven og de øvrige Love ved dette Lovforslag end ved ethvert andet Lovforslag af samme Art, men der er heller ikke mindre Grund dertil. — Rigtigt opfattet troer jeg, at den af den ærede Finantsminister nu afgivne Erklæring er tilfredsstillende, men rigtigt opfattet er den tillige i Strid med, hvad man maatte antage var Meningen af den ærede Indenrigsministers Udtalelser; thi han sagde, at man nødvendigviis maatte slutte Accorder, der gik udover et Aar. Den ærede Finantsminister har stillet Sagen paa det rigtige Standpunkt. Naturligviis har man, naar man har begyndt paa en Bane, paalagt sig selv et Klogstabsbaand, hvorved man, naar man ikke vil handle urimeligt, søres til at fortsætte det Begyndte, hvis man kan og man anseer det for overensstemmende med sin Tone og sine Omstændigheder. Men man har ikke derfor paalagt sig noget moralsk Baand; man kan standse, naar og hvor man vil, uden at bryde nogensomhelst Forpligtelse. Dette var Meningen af den ærede Finantsministers Erklæring. Ved enhver Sum, der bliver opført til disse Jernbaner paa Finantslovsforslagene, vil Spørgsmaalet altsaa blot blive det: „Er det fornuftigt eller ufornuftigt at standse? Have vi dette Dieblik Midler eller ikke?“ Derefter maa Spørgsmaalet afgjøres, og man vil altsaa aldrig komme til at staa saaledes, at man er bunden ved andre Hensyn, og at man maa sige: „Vi maae vedblive, thi ellers bryde vi indgaaede Contracter og givne Tilfagn.“ Der vil altsaa kunne sluttes Contracter under den naturlige Forudsætning, at der vil blive arbeidet i flere Aar, men Staten vil efter Finantsministerens Erklæring ikke i Henshold til dette Lovforslag blive bunden, hverken juridisk eller moralsk, ved nogensomhelst Contract udover det ene Aar, for hvilket Pengene ere bevilgede, eller udover de bevilgede Summer. Dette var Meningen af den ærede Finantsministers Erklæring, og saa-

ledes opfattet finder jeg den fuldkomment tilfredsstillende.

Indenrigsministeren: Det ærede Medlem, der nu talte, kan dog vist ikke have overseet, at, saaledes som Lovforslaget blev forelagt af mig, indeholdt det ikke en eneste Bevillingssum. Det er altsaa ikke Bevillingssummerne, som jeg holder mig til, eller hvorved jeg anseer mig for betrygget i de Forsøg, som kunne gjøres for i Tide at finde gode Entrepreneurere. Men hvad var det da i det oprindelige, af mig forelagte Forslag, som gav mig denne Betryggelse? Det var, at Rigsdagen ved at vedtage et saadant Lovforslag gav sit Samtykke til, at de foreslaaede Baner bleve byggede i de 2 $\frac{1}{4}$ Aar, som vare lige netop nødvendige, til at de kunde blive fuldendte. Naar Rigsdagen først har vedtaget dette, saa kan jeg fuld Tryghed, forsaavidt ikke overordentlige Omstændigheder indtræde, søge Entrepreneurere til Bygningen af Banerne. Jeg søger ikke min Tryghed i selve Summerne; hvis jeg havde villet det, havde jeg selvfølgelig selv opført Summerne i det oprindelige Forslag.

Lehmann: Der kan ikke være den allermindeste Tvivl om, at Indenrigsministeren selv uden nogensomst Bevilling eller Bemyndigelse eller hvad man nu vil kalde det, kan søge Entrepreneurere og søge at tilvejebringe en foreløbig Overenskomst med dem. Derom kan der saameget mindre tvivles, som jo ved det store Jernbaneanlæg, der nu er fuldført eller dog nærmer sig sin Fuldbendelse, ikke blot Forhandlinger om en Contract gik forud for vedkommende Lovs Vedtagelse, men Contracten endog var fuld særdis, naturligviis med Undertagelse af Underkriften, under Forbehold af Rigsdagens Samtykke til Forslaget til Jernbaneloven. Der kan heller ikke være fjerneste Tvivl om Rigtigheden af det, som den ærede Finantsminister bemærkede om, at der, naar en Repræsentation har bevilget en vis Sum til et Arbeide, der kun er en Deel af et større Arbeide — og han nævnte her meget rigtigt hver enkelt Section for sig og betragtede altsaa f. Ex. ikke Benschyselbanen som en